

Sygn. akt I C 1150/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017r w Gdyni

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2956,16 zł. (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych szesnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2016r do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 342,87 zł. (trzysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1150/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 2 września 2016 r. M. O. domagała się zasądzenia od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.683,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną nr (...) -01 oraz kwoty 984,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę w związku z wynagrodzeniem dla firmy (...).

Uzasadniając swe roszczenie powódka wskazała, że 17 grudnia 2015 r. należący do niej samochód F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wypadku komunikacyjnym. W toku postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez pozwanego ubezpieczyciela sprawcy szkody ustalono wysokość odszkodowania na kwotę 46.775,90 zł. Powódka nie zgodziła się z tak ustaloną wysokością szkody. Ponieważ jednak nie dysponowała wiedzą fachową, zwróciła się firmy (...) o dokonanie wyceny tej szkody przez rzeczoznawcę. Sporządzona na zlecenie tej firmy kalkulacja naprawy wykazała, że koszt przywrócenia samochodu powódki do stanu sprzed kolizji to kwota 56.071,52 zł. Wobec tego powódka zwróciła się do ubezpieczyciela o dopłatę kwoty 9.295,62 zł. (...) S.A. częściowo uznało roszczenie powódki i dokonało wypłaty kwoty 3.612,44 zł. Pozostała część niedopłaty stanowi przedmiot powództwa w niniejszym postępowaniu.

Powódka domagała się również zasądzenia kosztów pomocy udzielonej przez firmę (...).

(pozew z załącznikami k. 3-32 akt)

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. domagało się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonych o 17,- zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwane Towarzystwo zakwestionowało wysokość kosztów naprawy pojazdu wskazaną przez powódkę, jak również możliwość domagania się zwrotu kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu, jako wydatku pozostającego w normalnym związku przyczynowym ze szkodą.

(odpowiedź na pozew z załącznikami k. 45 – 58)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2015 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym uszkodzeniu uległ należący do M. O. samochód F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Powódka zgłosiła roszczenie odszkodowawcze do (...) S.A., jako ubezpieczyciela w zakresie OC sprawcy szkody.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, że wysokość odszkodowania należnego powódce winna wynosić 46.775,90 zł i taka też kwota została przelana na jej konto. M. O. nie zgodziła się z tak ustaloną wysokością odszkodowania i zwróciła się do firmy (...) o pomoc w dochodzeniu roszczeń od pozwanego. Firma ta zleciła Biuru Rzeczoznawstwa Motoryzacyjnego (...) dokonanie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu. Zgodnie z tą kalkulacją koszt naprawy winien wynosić 56.071,52 zł. Pozwany ubezpieczyciel, po otrzymaniu tej kalkulacji, dokonał dopłaty w wysokości 3.612,44 zł.

Z tytułu umowy zawartej przez powódkę z firmą (...) na dokonanie czynności związanych z dochodzeniem roszczenia (zgromadzenie i analiza akt sprawy pod kątem wyceny, wykonanie kosztorysu naprawy) powódka zapłaciła 984,- zł.

okoliczności bezsporne

Rzeczywisty koszt przywrócenia samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed wypadku z 17.12.2015 r. został ustalony przez biegłego sądowego mgr inż. P. T. na kwotę 53.320,54 zł. Ustalając te koszty biegły wziął pod uwagę konieczność użycia oryginalnych części zamiennych (typu O) ze względu na wiek samochodu w chwili zdarzenia oraz jego stan techniczny.

Biegły określił również koszt prac naprawczych na poziomie 119,- zł za roboczogodzinę oraz prac lakierniczych na poziomie 123,- zł za jedną roboczogodzinę. Wysokość tych kosztów ustalona została jako średnia arytmetyczna wartości roboczogodzin podanych przez pięć reprezentatywnych warsztatów naprawczych z terenu T. (w tym warsztatów będących autoryzowanymi stacjami obsługi – (...)).

dowody: pisemna opinia biegłego sądowego mgr inż. P. T. z 29.12.2016 r. wraz z załącznikami – k. 66-83; pisemna opinia uzupełniająca z 14.03.2017 r. – k. 104-107; pisemna opinia uzupełniająca z 17.05.2017 r. wraz z załącznikami – k. 130-143

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w swej przeważającej części w ogóle nie był sporny między stronami. W tym zakresie Sąd ustalił go w oparciu o oświadczenia stron zawarte w ich pismach procesowych, a pomocniczo także w oparciu o dokumenty złożone przez strony do akt sprawy, których autentyczności, bądź też zgodności z oryginałami żadna ze stron nie kwestionowała.

Jedynym spornym elementem stanu faktycznego istotnym ze względu na przedmiot sporu był koszt przywrócenia samochodu powódki do stanu sprzed kolizji drogowej z 17 grudnia 2015 r. W tym zakresie – wobec sprzeczności

stanowisk stron oraz złożenia stosownego wniosku dowodowego przez stronę powodową – Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego do spraw wyceny pojazdów samochodowych.

W sporządzonej na polecenie Sądu opinii z 29 grudnia 2016 r. biegły sądowy mgr inż. P. T. ustalił koszt naprawy tego samochodu na kwotę 53.320,54 zł przy zastosowaniu oryginalnych, fabrycznie nowych części zamiennych.

Sąd oparł swe ustalenia w zakresie wysokości kosztów przywrócenia stanu technicznego samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji drogowej z 17 grudnia 2015 r. właśnie na pisemnej opinii biegłego sądowego mgr inż. P. T., gdyż jest ona wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność, z uwagi na fakt, iż została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych.

Sąd podzielił w całości ustalenia biegłego, mając na względzie jego długoletnie doświadczenie zarówno zawodowe, jak i procesowe w charakterze biegłego sądowego.

W niniejszym procesie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 5.683,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego po jej stronie wskutek uszkodzenia pojazdu, stanowiącego jej własność, z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹ k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie - przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Art. 822 § 2 k.c. stanowi, iż umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z treści przepisu art. 822 § 4 k.c. wynika natomiast, iż uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Art. 824¹ § 1 k.c. stanowi natomiast, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Przy czym niesporne w niniejszej sprawie było to, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, wiążącej pozwanego ze sprawcą szkody.

W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda

wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 13 czerwca 2003 r. (sygn. akt III CZP 32/03) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy podkreślił także, iż jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, ubezpieczyciel nie ma uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych.

Zasadny koszt naprawy pojazdu powódki Sąd ustalił w oparciu o sporządzone opinie biegłego na kwotę 53.344,50 zł przyjmując, że zasadne jest zastosowanie w sprawie cen części oryginalnych. Uwzględniając zarzuty obu stron postępowania odnośnie zbyt małej liczby warsztatów uwzględnionych w pierwotnej opinii przy ustalaniu wysokości przeciętnej stawki roboczogodziny prac naprawczych i lakierniczych, biegły sporządził opinię uzupełniającą, w której wziął pod uwagę aż 10 takich warsztatów (nie będących (...)) skategoryzowanych przez (...) Izbę Rzemieślniczą Małych i Średnich Przedsiębiorstw. Na tej podstawie wyliczył średnie stawki roboczogodzin prac naprawczych na poziomie 119,- zł, a prac lakierniczych – 123,- zł. Zdaniem Sądu takie ustalenie opinii jest w pełni uzasadnione.

Podkreślić należy, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. m.in. wyrok SN z 20.11.1970 r., sygn. akt II CR 425/72). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03).

W ocenie Sądu zasadnie biegły w swej opinii nie uwzględnił kosztów wymiany części określonej w systemie A. jako „Izolacja podłogi” (kod (...)) biorąc pod uwagę umiejscowienie tego elementu w przedniej części podłogi kabiny, na środku, a więc z dala od miejsc uszkodzonych. Również z dołączonego do akt sprawy zdjęcia kabiny kierowcy (którego kopia znajduje się na k. 106) jasno widać, że część ta nie uległa uszkodzeniu. Podobnie – wbrew stanowisku strony powodowej – brak było podstaw do wymiany elementu określanego jako „mata podłogowa”, który w systemie eksperckim A. nosi nazwę „dywanik podłogi” (kod (...)). Biegły w swej drugiej pisemnej opinii uzupełniającej (k. 130-143) w sposób przekonujący uzasadnił, dlaczego w jego ocenie brak było podstaw do uwzględnienia kosztów wymiany tego „dywanika”.

Powódka nie przedstawiła faktury za naprawę pojazdu w niniejszym procesie, a pozwany nie wykazał, żeby koszty naprawy pojazdu powódki odbiegały od tych celowych i zasadnych określonych co do wartości przez biegłego. Uszkodzeniu w wypadku uległy części oryginalne, a celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji. Wskazać należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06). Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 22 lutego 2007 r. (sygn. akt I ACa 1179/06) wskazał, iż szkoda, która powstaje wskutek wypadku komunikacyjnego, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody

przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W przypadku, gdyby uwzględnić przy naprawie szkody części nowe, ale pochodzące od innych dostawców niż producent samochodu, nie ma gwarancji, że spełniały one te same wymogi co do bezpieczeństwa i użyteczności, co części oryginalne. Poza tym, to pozwany ubezpieczyciel musiałby w toku niniejszego procesu wykazać, że restytucja stanu sprzed wypadku jest możliwa także przy zastosowaniu takich nieoryginalnych części zamiennych lub też, że zastosowanie części oryginalnych doprowadziłoby do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Żadnej z tych okoliczności jednak pozwany ubezpieczyciel nie wykazał.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając wysokość cen części zamiennych przyjętych i wyliczonych przez biegłego sądowego, Sąd uznał, iż wysokość szkody, jaką poniosła powódka, wynosiła 53.344,50 zł i kwota ta stanowi rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki. Skoro zaś bezspornie powódka otrzymała już od pozwanego z tego tytułu w sumie kwotę 50.388,34 zł, to w punkcie 1. wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. zasądzona została kwota 2.956,16 zł, stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą należną a już wypłaconą.

Odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty zostały zasądzone od 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Odsetki za opóźnienie zostały zasądzone od dnia następnego po upływie terminu 30 dni od daty zgłoszenia szkody, co nastąpiło w dniu 18.12.2015r - na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone w punkcie 2. wyroku. W szczególności, zdaniem Sądu, brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia o zwrot kosztów poniesionych przez powódkę na przedprocesowe dochodzenie roszczenia, w tym kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie firmy (...). Jak słusznie zwróciła uwagę sama powódka w pozwie, jedynie w niektórych sytuacjach koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przesądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Należy w tym miejscu zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uzasadnieniu wyroku z 22 grudnia 1998 r. (sygn. akt II CKN 114/98), że „postępowanie likwidacyjne jest w gruncie rzeczy wewnętrznym postępowaniem ubezpieczyciela zmierzającym do wypracowania stanowiska wobec zgłoszonej szkody, a poszkodowany ma w jego toku niewielkie obowiązki proceduralne, do których należy, oprócz wystąpienia z wnioskiem, przede wszystkim udokumentowanie szkody powstałej na skutek wypadku ubezpieczeniowego. Zasadniczy ciężar tego postępowania spoczywa na ubezpieczycielu [...]”. W konsekwencji – jak na to wskazał SN w uzasadnieniu uchwały Składu Siedmiu Sędziów Izby Cywilnej z 13 marca 2012 r. (sygn. akt III CZP 75/11) – jedynie w niektórych, wyjątkowych sytuacjach koszty skorzystania z profesjonalnej pomocy prawnej na etapie postępowania likwidacyjnego mogą zostać zaliczone do uzasadnionych kosztów strony poszkodowanej. Ma to miejsce w szczególności, gdy „stan zdrowia, kwalifikacje osobiste lub sytuacja życiowa poszkodowanego usprawiedliwiają stanowisko o niezbędności takiej pomocy w celu sprawnego, efektywnego i ekonomicznie opłacalnego przebiegu postępowania likwidacyjnego”. W sprawie niniejszej strona powodowa nie wykazała, aby zachodziła jakakolwiek taka sytuacja nadzwyczajna, która uzasadniałaby konieczność korzystania z fachowej pomocy prawnej i eksperckiej już na tym etapie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. Wobec tego brak było podstaw do zasądzenia od pozwanego ubezpieczyciela kwoty 984,- zł z tego tytułu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3. na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Rozliczając koszty procesu Sąd miał na uwadze, że powódka wygrała spór w ok. 45%, gdyż domagała się zasądzenia łącznie kwoty 6.668,- zł, a w punkcie 1. wyroku zasądzono kwotę 2.956,16 zł. Wobec tego powódka winna pokryć 55% kosztów opinii biegłego, opłaty od pozwu, jak również zwrócić pozwanemu 55% kosztów zastępstwa procesowego. Natomiast pozwany winien partycypować w kosztach opinii biegłego w 45%, w takiej samej części winien zwrócić powódce koszty opłaty od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego strony powodowej.

Mając na uwadze powyższe zasady oraz uwzględniając fakt, iż powódka wpłaciła zaliczkę na koszty opinii biegłego w wysokości 1.000,- zł, a łączny koszt wszystkich sporządzonych przez biegłego opinii w sprawie niniejszej wyniósł 961,28 zł, pozwany winien zwrócić powódce kwotę 432,57 zł (45% z 961,28 zł). W pozostałej części koszty opinii biegłego zostały pokryte z zaliczki wpłaconej przez powódkę (natomiast niewykorzystana część zaliczki, czyli 38,72 zł, zostanie powódce zwrócona ze Skarbu Państwa).

Oplata od pozwu w sprawie niniejszej wpłacona przez powódkę wynosiła 334,- zł (5% wartości przedmiotu sporu – na podstawie art. 13 ust. 1 i art. 21 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; j.t. Dz.U. z 2016 r., poz. 623). Mając na uwadze proporcje, w jakich strony niniejszy proces wygrały, pozwany winien zwrócić powódce 45% z tej kwoty, czyli 150,30 zł.

Odnosząc się natomiast do kosztów zastępstwa procesowego, to w sprawie niniejszej obie strony będąc reprezentowane przez adwokatów złożyły wnioski o zasądzenie tych kosztów. Zgodnie z treścią § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) w brzmieniu pierwotnym (mając na uwadze datę złożenia pozwu oraz treść § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie) minimalna stawka kosztów zastępstwa adwokackiego wynosiła przy tej wartości przedmiotu sporu 2.400,- zł. Uwzględniając ponownie proporcje, w jakich każda ze stron uległa w niniejszym procesie, powódka winna zwrócić pozwanemu 1.320,- zł (55% z 2.400,- zł), a pozwany powódce – 1.080,- zł. Wobec tego dokonując wzajemnego rozliczenia kosztów zastępstwa procesowego powódka winna zwrócić pozwanemu kwotę 240,- zł z tego tytułu (koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictw znoszą się wzajemnie).

Reasumując, ostatecznie pozwany winien zapłacić powódce z tytułu wzajemnego rozliczenia kosztów niniejszego procesu kwotę 342,87 zł (432,57 + 150,30 – 240), o czym orzeczono w punkcie 3. wyroku.